

Arrest

nr. 303 488 van 20 maart 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Oriane TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 18 maart 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 29 februari 2024.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 7 februari 2024 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat hij reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Roemenië en in Oostenrijk.

Op 14 februari 2024 wordt de verzoekende partij gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

De Belgische overheden richten op 16 februari 2024 een verzoek tot terugname aan de Roemeense en Oostenrijkse overheden op grond van de Dublin III-verordening. De Oostenrijkse instanties weigeren de terugname van de betrokkene. De Roemeense instanties stemmen op 26 februari 2024 in met de terugname.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 29 februari 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die wordt ter kennis gebracht aan verzoeker op 6 maart 2024, en die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

*naam: G.
voornaam: H. G.
geboortedatum: X
geboorteplaats: Tserona
nationaliteit: Eritrea*

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Roemenië (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18.1(b) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 (verder de Dublin III Verordening).

De heer G., H. G., verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Eritrea te zijn, bood zich op 07/02/2024 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Hij diende op 07/02/2024 een formeel verzoek voor internationale bescherming in.

Betrokkene legde bij dit verzoek geen internationaal paspoort voor en verklaarde hierover dat hij nooit in het bezit werd gesteld van een paspoort.

Een vergelijking van de vingerafdrukken van betrokkene genomen op 07/02/2024, met de krachtens artikel 9 (bij eurodac1)/artikel 14 (bij eurodac2) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 (verder de Eurodac Verordening) verzamelde vingerafdrukken binnen het kader van Eurodac leidde tot twee treffers. De eerste trefter toont aan dat de betrokkene op 03/01/2024 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Roemenië. De tweede trefter toont aan dat de betrokkene op 11/01/2024 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Oostenrijk.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 14/02/2024. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en één kind te hebben G. H. M., (V, 2j) verblijvende in Ethiopië.

Betrokkene verklaarde dat hij alleen reisde en niet vergezeld was door gezins- of familieleden. Verzoeker verklaarde geen familie in België te hebben en geen familieleden in een andere lidstaat te hebben.

Betrokkene verklaarde dat hij reeds op éénjarige leeftijd Eritrea verliet en sedertdien in Ethiopië leefde, dat hij met een vals paspoort met zijn foto en naam vergezeld van een smokkelaar over Dubai tot Roemenië reisde, dat hij in Roemenië door de ordediensten werd gecontroleerd en zijn vingerafdrukken verplicht werden geregistreerd, dat hij er een drietal dagen in Boekarest verbleef en dan een drietal weken bij de smokkelaar.

Betrokkene verklaart dat hij daarna door Hongarije in een vijftal dagen naar Oostenrijk reisde, waar hij een twaalfal dagen verbleef, dat hij er ziek was en een verzoek om internationale bescherming indiende en daarna verder trok, door Zwitserland en Frankrijk tot België waar hij op 06/02/2024 aankwam.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot in België een verzoek voor internationale bescherming in te dienen, hierop antwoordde de betrokkene dat hij sedert Ethiopië al wist dat België een goed land is om werk te zoeken en te studeren.

Er werd de betrokkene vervolgens ook gevraagd of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van de Dublin Verordening zouden rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat Roemenië niet goed is voor vluchtelingen, dat deze er slecht worden behandeld, dat zijn bestemming van bij aanvang België was.

Op 16/02/2024 werd een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse en de Roemeense instanties. We ontvingen weigeringen van Oostenrijk. Het verzoek aan de Roemeense instanties werd op 26/02/2024 conform artikel 18.1.b van Verordening 604/2013 aanvaard.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest).

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat door een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat een reëel risico ontstaat op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van

hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Over het door betrokkene geuit verzet tegen een overdracht aan Roemenië omdat hij nooit de intentie had een verzoek om internationale bescherming in te dienen en hij er door de omstandigheden werd gedwongen vingerafdrukken te registreren, dat de behandeling er niet goed zou zijn, stellen we dat de persoonlijke intentie om clandestien door het grondgebied van Roemenië te trekken geen afbreuk doet aan de verantwoordelijkheid van Roemenië voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, het is immers niet de verzoeker zelf die bepaalt waar diens verzoek zal worden behandeld. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is in deze geen criterium. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat, omwille van de mogelijkheden om er werk te vinden en te studeren, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule, dit zou immers neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft met de Verordening 604/2013 waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om ondubbelzinnig te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming om zodoende het doorreizen naar een gekozen bestemming, een ander land dan het land van aankomst uit te sluiten.

De betrokkene benadrukt dat hij niet de intentie had in Roemenië een verzoek neer te leggen maar dat hij werd verplicht om vingerafdrukken te geven in Roemenië. Hieromtrent wensen we te benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een vernederende of onmenselijke behandeling door de Roemeense autoriteiten. We merken dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor Roemenië opleverde. Artikel 24(4) van de Eurodac Verordening 603/2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk een verzoek voor internationale bescherming indiende in Roemenië of minstens de intentie hiertoe uitte.

Betreffende de eventuele uitleg van de betrokkene dat hij niet voldoende werd geïnformeerd over internationale bescherming in Roemenië merken we op dat Roemenië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Roemeense autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure voor internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. We benadrukken dan ook er op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan van worden uitgegaan dat Roemenië de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over de rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt. We benadrukken dat Roemenië op de grensposten meertalige brochures ter beschikking heeft voor clandestiene migranten. Het was evenwel de keuze van de betrokkene om Roemenië via illegale weg te verlaten om de clandestiene onderneming verder te zetten.

Het EHRM oordeelde verder dat een terugkeer naar een staat, waar de economische situatie van de betrokkene minder zal zijn dan in de overdragende staat op zich geen inbreuk vormt op artikel 3 van het EVRM. We kunnen hieromtrent verwijzen naar het arrest van het EHRM in de zaak Mohammed Hussein e.a. tegen Nederland en Italië van 02.04.2013 (§ 70: "The Court further reiterates that the mere fact of return to a country where one's economic position will be worse than in the expelling Contracting State is not sufficient to meet the threshold of illtreatment proscribed by Article 3 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no. 53080/07, § 14, 27 April 2010 and, *mutatis mutandis*, *N. vs. the United Kingdom* [GC], no. 26565/05, § 42, ECHR 2008)..."). Roemenië is een lidstaat van de Europese Unie, het feit dat betrokkene aanhaalt dat hij de kansen om te kunnen studeren of werken hoger inschat in België dan in Roemenië is dan ook geen grond die aanleiding kan geven tot het wijzigen van de verantwoordelijkheid onder de lidstaten.

Dat hij in Roemenië eventueel geconfronteerd werd met dwang en desgevallend geweld door de ordediensten, die in de uitoefening van hun functie betrokkene verhinderden illegaal door te reizen, eventueel arresteerden, dat de leef omstandigheden er eventueel moeilijk waren, wordt door betrokkene niet in die mate concreet gekaderd dat het kan worden gezien als falen van de Roemeense autoriteiten om de integriteit

van de persoon te respecteren, betrokkene geeft aan dat hij er geen bescherming wou, het blijkt uit het akkoord van Roemenië ook dat hij de resultaten van een ingediende procedure niet afwachtte, zijn eventuele bezwaren tegen Roemenië kunnen dan ook niet worden beschouwd als een vernederende of onmenselijke behandeling uit hoofde van de Roemeense autoriteiten, noch als een reden om de overdracht niet te laten doorgaan. Er ontstaat geen ernstig en onherstelbaar nadeel door het uitvoeren van een overdracht.

De bevoegde instanties van Roemenië stemden op 26/02/2024 in met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: (...); b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013: "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat het door de betrokkene in Roemenië ingediende verzoek om internationale bescherming nog hangende is. De instanties in Roemenië zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Roemenië in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Daarnaast dient te worden benadrukt dat Roemenië, net als België, partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat de Roemeense instanties het beginsel van non-refoulement naleven alsook de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat het land, net als België, beschermingsverzoeken onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Roemeense autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Verder kent Roemenië onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen verzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering, er is ook geen risico voor personen die met een Dublin doorlaatbewijs worden overgedragen op een repatriëring naar Servië. Op basis van de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Roemenië ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden zal worden getoetst.

We wensen te verwijzen naar het in 2023 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Roemenië (Felicia Nica, "Asylum Information Database – Country Report: Romania – 2022 update – may 2023"), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" in 2023 werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/romania/> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

De betrokkene verklaarde dat hij niet terug wilt naar Roemenië. Hij verklaarde dat de behandeling er niet goed was. Als een persoon die in het kader van de Dublinprocedure aan Roemenië wordt overgedragen reeds een interview had in Roemenië, een negatieve beslissing kreeg in de administratieve fase van de procedure en niet in beroep ging, wordt de procedure niet voortgezet. Personen in deze situatie kunnen een volgend verzoek indienen. Als een persoon nog geen gehoor had, wordt de procedure voortgezet (blz. 58-59). Indieners van een volgend verzoek hebben geen recht op opvang (blz. 88). We wensen in dit verband te verwijzen naar artikel 20(c) van Richtlijn 2013/33/EU, dat voorziet in een mogelijkheid tot beperking of intrekking van de materiële opvangvoorzieningen bij het indienen van een volgend verzoek om internationale bescherming. Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers recht hebben op materiële opvangvoorzieningen vanaf het moment dat zij te kennen geven dat zij een verzoek om internationale bescherming willen indienen, en tot het einde van de procedure en het verblijfsrecht van de betrokkene (blz. 88). De opvangvoorzieningen omvatten opvang in een opvangcentrum, een financiële vergoeding voor eten en kleding, en zakgeld (blz. 89). Roemenië beschikt over zes opvangcentra met in totaal 1100 opvangplaatsen. De meeste verzoekers worden ondergebracht in regionale centra voor opvang en procedures voor asielzoekers, die worden beheerd door het IGI-DAI. Volgens het AIDA rapport hebben er zich nog geen situaties voorgedaan waarbij een persoon geen opvangplaats kreeg door capaciteitsgebrek in de centra (blz. 97). De omstandigheden in de regionale opvangcentra worden gemonitord door onder meer de ombudsman, die de centra regelmatig bezoekt. Er vinden renovatiewerkzaamheden plaats in de opvangcentra en er worden geen ernstige tekortkomingen gemeld wat de opvangomstandigheden in de zes opvangcentra betreft (blz. 98-100). Verzoekers beschikken in ieder centrum over de mogelijkheid om zelf te koken en moeten volgens een beurtrol instaan voor het poetsen van hun kamer, de keuken en de badkamers (blz. 101). We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van

internationale bescherming en de opvang in Roemenië. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Roemeense instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Verzoeken om internationale bescherming worden geregistreerd door het General Inspectorate for Immigration binnen drie dagen indien het verzoek wordt gedaan bij het GI-DAI of binnen zes dagen indien het verzoek bij een andere autoriteit wordt gedaan, zoals de grenspolitie (blz. 29). Op het moment van de registratie worden van de persoon de vingerafdrukken genomen en wordt een foto genomen, en de verzoeker ontvangt een tijdelijk identiteitsdocument (blz. 30). Er zijn geen gevallen bekend van situaties waarbij registratie van een verzoek werd geweigerd (blz. 31). Volgens statistieken van de IGI-DAI bedroeg de gemiddelde duur van een procedure in 2022 30 tot 60 dagen (blz. 33). Er worden geen ernstige problemen gemeld in verband met registratie en de procedure in Roemenië. Het wijzen op het feit dat in Roemenië, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Roemenië in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Roemenië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We merken op dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid en dat betrokkene geen concrete elementen meegaf waarom juist in België minder sprake zou zijn van racisme in vergelijking met Roemenië. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft te concluderen dat de Roemeense autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Roemenië. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Roemeense autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie.

Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Roemeense bevolking geen voorstander is van de onbeperkte opvang van vluchtelingen of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte van vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Roemeense bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen en dat de Roemeense overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Roemeense grondgebied verblijven.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang van verzoekers om internationale bescherming tot dringende gezondheidszorg in Roemenië wettelijk is gewaarborgd. Deze toegang behelst kosteloze basisgezondheidszorg, dringende medische zorgen in een ziekenhuis en kosteloze behandeling van acute en chronische aandoeningen die levensbedreigend zijn. De medische zorgen worden verstrekt door de medische dienst van de regionale opvangcentra en/of andere gezondheidsinstellingen die daartoe bij wet gemachtigd zijn. Verzoekers kunnen ook deelnemen aan nationale programma's voor volksgezondheid die worden uitgevoerd met het oog op preventie, monitoring en controle van besmettelijke ziektes. Verzoekers kunnen zich na ontvangst van een persoonlijk identificatienummer inschrijven voor het stelsel van openbare gezondheidszorg. Indien zij gezondheidsbijdragen betalen en zich registreren bij een algemeen geneesheer hebben zij de status van verzekerd persoon en genieten

zij dezelfde rechten en voordelen als Roemeense onderdanen (blz. 106). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Roemenië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

De betrokkene verklaarde tijdens het gehoorlast te hebben van zijn rug en een medische aandoening die een aanvang nam tijdens zijn gevangenschap in Ethiopië. Zij bevestigt dat er geen bijzondere procedurele noden zijn, benoemt geen wenselijke of noodzakelijke behandelingen die nu niet worden aangeboden.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van diens verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende gezondheid een overdracht aan Roemenië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgende reëel en bewezen risico op een

aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat de Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet In geval van een medische problematiek of speciale noden in de vorm van een gezondheidsverklaring waarin de specifieke informatie wordt vastgelegd en die voor de overdracht wordt gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat conform de in artikel 32 vastgelegde procedure.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Roemenië niet van een aanvaardbaar niveau mogen worden geacht noch dat de betrokkene in diens hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Roemenië niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

De bevoegde autoriteiten in Roemenië worden tenminste tien werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Roemenië via de Otopeni International Airport onder toepassing van de verordening 604/2013 een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013.

Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, die aan de Roemenië autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(c) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar Roemenië (4).”

2. De drie cumulatieve voorwaarden van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Met betrekking tot de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De uitvoering van de bestreden beslissing zou tot gevolg hebben dat de eiser wordt gerepatrieerd naar Roemenië, waar zij geen menswaardige opvang zal krijgen, zodat zij riskeert onmenselijke en vernederende behandelingen te zullen ondergaan, in strijd met het artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de EU. In die omstandigheden en gelet op het ernstig middel, het moeilijk te herstellen ernstig nadeel als bewezen moet worden beschouwd [sic]”

2.3. Verzoeker verbindt zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel aldus uitsluitend aan het middel dat is gesteund op de schending van artikel 3 van het EVRM. Een onderzoek van het eerste middel dringt zich derhalve op.

2.4.1. Het eerste middel luidt als volgt:

“EERST SERIEUSE MIDDEL

Schending van:

- het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, houdend het beginsel van redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen, zorgvuldigheidsbeginsel, schending die machtsafwending en machtsoverschrijding inhoudt,
- de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen,
- de artikelen 3.2, 17 en 18(1) van de EU-Verordening 604/2013 van de Raad van 18 februari 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bijeen van de lidstaten wordt ingediend,
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en
- artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie

A. IN RECHTE

Artikel 3 EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”;

Volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, verbiedt deze bepaling in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S/België en Griekenland*). Het EHRM heeft in verschillende arresten geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan de behandeling die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In deze omstandigheden, houdt artikel 3 EVRM in de verplichting de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM, 4 december 2008, *Y/Rusland*, EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarah en cons./Verenigd Koninkrijk*).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft deze verplichting bevestigd die op de lidstaat rust om, in die omstandigheden, de betrokkene niet naar het land te verwijderen waar hij een risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM of met artikel 4 van het Handvest (zie HvJ, 21 december 2011, gevoegde zaken *C-411/10 en C-493/10*).

Op basis van de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat “de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen” en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, “de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze”. Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

Artikel 17.1 van de Verordening nr. 604/2013 van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) bepaalt dat:

“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht”.

Artikel 3, §2, al. 2 van die Verordening bepaalt dat:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen”.

B. IN CASU

1) Algemene tekortkomingen in de asielprocedure en opvangvoorzieningen in Roemenië

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verzoeker de kans kreeg om uitgebreid uit te leggen waarom zij besloot Roemenië te verlaten.

Volgens de verwerende partij werd niet aannemelijk gemaakt dat Meneer G. door de overdracht aan Roemenië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De verzoeker kreeg klaarblijkelijk niet de kans om uitgebreid uit de doeken te doen waarom zij Roemenië verliet.

Om tot de bovenstaande conclusie te komen heeft de verwerende partij niet alleen het AIDA landenrapport met betrekking tot Roemenië (update 2022, gepubliceerd in mei 2023) slechts gedeeltelijk gelezen, maar heeft ze bovendien geen rekening gehouden met recente informatie die op systematische tekortkomingen in het ontvangststelsel van asielzoekers in Roemenië wijzen. Bijgevolg kan de beslissing van de tegenpartij niet als voldoende gemotiveerd worden beschouwd.

2) Slechte behandelingen en push-backs

Bestreden beslissing stelt:

"Dat hij in Roemenië eventueel geconfronteerd werd met dwang en desgevallend geweld door de ordediensten, die in de uitoefening van hun functie betrokkene verhinderden illegaal door te reizen, eventueel arresteerden, dat de leefomstandigheden er eventueel moeilijk waren, wordt door betrokkene niet in die mate concreet gekaderd dat het kan worden gezien als falen van de Roemeense autoriteiten om de integriteit van de persoon te respecteren, betrokkene geeft aan dat hij er geen bescherming wou, het blijkt uit het akkoord van Roemenië ook dat hij de resultaten van een ingediende procedure niet afwachtte, zijn eventuele bezwaren tegen Roemenië kunnen dan ook niet worden beschouwd als een vernederende of onmenselijke behandeling uit hoofde van de Roemeense autoriteiten, noch als een reden om de overdracht niet te laten doorgaan. Er ontstaat geen ernstig en onherstelbaar nadeel door het uitvoeren van een overdracht."

Verzoekende partij stelt vast dat het feit dat de Roemeense ordediensten geweld hebben kunnen gebruiken ten opzichte van de eiser niet serieus wordt bestreden en blijkt te beschouwen dat dit mag verbonden zijn aan het feit dat de eiser de resultaten van de procedure niet wou afwachten.

De motivering van de beslissing is op die mate niet duidelijk en adequate. Verzoekende partij vraagt zich af of de verwerende partij daarmee bedoelt dat het gebruik van dwang en geweld evenredig zijn in deze omstandigheden.

Verzoekende partij stelt bovendien vast dat zijn verklaringen over het gebruik van geweld door de Roemeense ordediensten komen overeen met objectieve informatiebronnen.

Infomigrants (L'histoire d'Ahmad : "Les Roumains savent que personne ne veut rester ici", 28 februari 2020, <https://www.infomigrants.net/fr/post/22739/l-histoire-d-ahmad-les-roumains-savent-que-personne-ne-veut-rester-ici>) verwijst inderdaad naar de situatie van Ahmed, een Afghaanse asielzoeker, die geslagen werd en onthaald werd in zeer precaire omstandigheden:

La police roumaine m'a interpellé plusieurs fois alors que je tentais de passer la frontière hongroise. Ils m'ont mis en prison pour une nuit avant de m'emmener à une sorte de bureau pour l'immigration. Ils y ont pris mes données biométriques. La police a cassé mon téléphone portable et pris l'argent que j'avais sur moi. Les policiers m'ont aussi frappé à la tête aux bras.

Je vous ai envoyé des vidéos pour que vous puissiez voir vous-même à quel point la vie est difficile en Roumanie pour les réfugiés et les migrants. Nous sommes dans un camp ouvert mais nous n'avons pas le droit de travailler. Ils ne nous donnent rien à manger et pas d'argent.

Heureusement nous avons à nouveau de l'eau chaude mais pendant plusieurs jours je n'ai pas pu me laver.

'Je n'ai pas dormi pendant quatre jours et quatre nuits'

Cela fait une semaine que je suis ici. Avant j'étais dans un autre centre. Ils m'ont dit que j'allais rester ici le temps de traiter mon dossier. Il m'est aussi arrivé de vivre dans un campement sauvage à côté de la frontière hongroise. Il faisait - 8 degrés et on ne pouvait pas allumer de feu parce que les villageois risquaient de nous signaler à la police. Là-bas, je n'ai pas dormi pendant quatre jours et quatre nuits. Il faisait tellement froid.

J'ai fini par avoir un énorme mal de tête. Puis la police m'a arrêté et m'a amené dans un centre.

Certaines personnes qui travaillent pour des organisations humanitaires ont été très sympas. Ils sont cool.

Ils nous aident à trouver des chaussures et nous donnent des vêtements. De la part du gouvernement par contre, nous ne recevons rien du tout. Il n'y a rien de positif qui vienne de leur côté.

Les Roumains savent que personne ne veut rester ici. Les gens sont si désagréables.

Là où je vis à Bucarest, il y a peut-être 400 ou 500 personnes dans un bâtiment de quatre étages.

Récemment, il n'y n'avait plus d'eau chaude. C'était très sale, c'était horrible. Ce n'est pas fait pour des êtres humains. Il y fait très froid.

Vrije vertaling : De Roemeense politie hield me verschillende keren tegen toen ik probeerde de Hongaarse grens over te steken. Ze stopten me een nacht in de cel voor ze me naar een soort immigratiedienst brachten.

Daar namen ze mijn biometrische gegevens. De politie brak mijn mobiele telefoon en nam het geld dat ik bij me had. De politie sloeg me ook op mijn hoofd en armen.

Ik heb u video's gestuurd zodat u zelf kunt zien hoe moeilijk het leven in Roemenië is voor vluchtelingen en migranten. We zijn in een open kamp, maar we mogen niet werken. Ze geven ons niets te eten en geen geld. Gelukkig hebben we weer warm water, maar ik heb me een paar dagen niet kunnen wassen.

Ik heb vier dagen en nachten niet geslapen

Ik ben hier al een week. Voordat ik in een ander centrum was. Ze zeiden me dat ik hier zou blijven terwijl mijn zaak behandeld werd. Ik woonde ook in een wilderniskamp naast de Hongaarse grens. Het was -8 graden en we konden geen vuur maken omdat de dorpelingen ons misschien aan zouden geven bij de politie.

Ik heb daar vier dagen en vier nachten niet geslapen. Het was zo koud.

Ik eindigde met een enorme hoofdpijn. Toen arresteerde de politie me en bracht me naar een centrum.

Sommige mensen die voor humanitaire organisaties werken waren erg aardig. Ze zijn cool. Ze helpen ons schoenen te vinden en geven ons kleren. Van de regering, daarentegen, krijgen we helemaal niets. Er komt niets positiefs van hun kant.

De Roemenen weten dat niemand hier wil blijven. Mensen zijn zo onaangenaam.

Waar ik woon in Boekarest, wonen misschien 400 of 500 mensen in een gebouw van vier verdiepingen.

Onlangs, was er geen warm water. Het was erg vies, het was verschrikkelijk. Het is niet voor mensen gemaakt. Het is erg koud.

Ook Adama, een vluchteling uit Mali, getuigt over het grove geweld van de Roemeense politie (InfoMigrants, 'When you enter Romania, you are a dead man walking': Adama recounts the violence perpetrated by Romanian police officers, 9 februari 2021, <https://www.infomigrants.net/en/post/30105/whenyou-enter-romania-you-are-a-dead-man-walking-adama-recounts-the-violence-perpetrated-by-romanian-police-officers>):

"Around midnight, I climbed over the barbed wire fence and crossed the Romanian border. I tried to hide in the nearby forest with my friends, to avoid police checks. But we had already been spotted and border guards were looking for us in the trees. When they found us, they immediately started hitting us on the head with their truncheons. They hit me very hard, it hurt.

Acting on orders from him, the other policemen brought us to our knees and hit us again with their truncheons. Then they searched our bags and patted down our bodies to make sure we weren't hiding anything. They took all our money, I had 100 euros on me. They ordered me to take off my jacket, my shoes and socks.

It was very cold that night, the road was snowy. I was left barefoot and wearing just my jumper, I was shivering.

They made a fire and put all our things on it to burn: our clothes, our gloves, our hats, all our documents, our wallets, our phones, everything.

Afterwards, the policemen told us to lie on the ground, face down. They started hitting us all over our bodies again for about an hour. One of my friends had his finger dislocated.

They finally picked us up and told us to walk back towards Serbia, which was only a few meters away.

The chief called the Serbian police to come and pick us up. But we had to wait another hour, still in the freezing cold. It must have been around 3am.

In the meantime, the chief ordered us to do push-ups. The ground was frozen, I didn't have gloves on. With the exhaustion and the cold, I couldn't hold myself up and kept falling over, so the chief hit me again. He then made us do other exercises: we had to crouch down and get up as quickly as possible. Then he said to us, 'Don't ever come back here again. If I see you again, I'll kill you, dig a hole and put your body inside.'

Ook France 24 kon getuigen spreken die deze aantijgingen bevestigen (France 24, 'Poor people's route': Why migrants are heading for Romania, 28 mei 2021, <https://www.france24.com/en/livenews/20210528-poor-people-s-route-why-migrants-are-heading-for-romania>):

"Romanian police said there were more than 45,000 attempts to "illegally cross the border" last year, four times more than in 2019.

They say almost 80 percent of the migrants were refused entry.

Romanian police once had a better reputation than their colleagues in Hungary and Croatia, but now they are also accused of violence and international law violations .

"Romanian police broke my leg two times, and my hand once ," a Syrian migrant, who said he worked as a lawyer in his home country, told AFP."

Volgens Refugee Rights Europe, ten slotte (Refugee Rights Europe, Romania: Another twist along the Balkan Route, 26 mei 2021, <https://refugee-rights.eu/2021/05/26/romania-another-twist-along-the-balkan-route/>):

"“We entered Romania from Serbia and started walking,” Ali recalls. “After maybe four hours, we were stopped by the police. We were not in the city or village, but just on the road, walking. They approached us, did not ask anything, but just grabbed us, put us in the car, and drove back to the border area. At some point during the journey, they pulled us out from the car, and started beating .”

One of my friends got more beatings than the rest of us. We could see blood on him. At that moment, the police stopped, and we tried to help him. We were very afraid he was going to die . He looked so bad. Before they let us go, they took all we had, bags, mobiles... everything, and burned all of it. Then they just told us to go back to Serbia. And we walked back.”(...)"

Uit de verzamelde getuigenissen in de hierboven vernoemde bronnen, blijkt ook dat de Roemeense autoriteiten zich schuldig maken aan push-backs naar Servië (Refugee Rights Europe, Romania: Another twist along the Balkan Route, 26 mei 2021):

"Ali is just one of many people who over the last couple of months decided to try the "game" through Romania, but was violently pushed back. Only in March this year, the UNHCR registered 991 collective expulsions from Romania to Serbia. Last year, according to the same source, the total number of recorded pushbacks from Romania was 13,409.

Organisations working in Serbia with people on the move, daily encounter those who came back after the violent pushbacks. Asylum Protection Centre (APC) is just one of the organisations recording the cases. In May, they tweeted about Hamid from Morocco, who was beaten by the Romanian border police with sticks so severely, that months after he is still forced to use a stick for walking."

Andere bronnen verwijzen evenals naar het feit dat Roemenië niet altijd het principe van non refoulement zou respecteren. Volgens Kedistan (Roumanie • Tentative d'expulsion de demandeurs d'asile kurdes, 19 november 2020, <http://www.kedistan.net/2020/11/19/roumanie-tentativeexpulsion/>):

« Le 13 novembre, suite à une opération policière dans un hôtel de la ville de Timișoara, 50 migrantes sont arrêtées. Les forces de sécurité les font attendre devant l'hôtel durant 6 heures, dans le froid, mains menottées au dos.

Ils sont amenés d'abord à un lieu de détention près de Timișoara où il passeront 2 jours, sans nourriture, sans eau. Ensuite ils sont transférés vers un camp de rétention à Arad. Selon les témoignages des migrants que nous avons pu joindre, "un long voyage mains menottées au dos", suivi de "fouilles à nue".

Un jeune kurde expulsé, Y.S., témoigne : "Ils nous ont emmenés d'abord dans un centre d'Interpol, où ils ont continué à nous faire attendre menottés, encore quelques heures, dans le froid. Ensuite, pendant deux jours, nous sommes restés sans avoir de quoi manger ni boire. Nos demandes d'avocat furent refusées et nos dossiers d'asile déposés ne figuraient pas dans le système. De plus, un traducteur nous a menacés en nous disant 'on va vous tuer'.

Après deux jours passés dans cet endroit, nous avons été transférés dans un camp de rétention, dans la ville d'Arad. C'était comme une prison. Un bâtiment où se trouvent de toutes petites cellules. Là, ils nous ont enfermés dans les cellules, nous ont torturés avec des matraques. C'était un traitement inhumain. Nous entendions des voix d'enfants depuis les étages plus bas. Il y avait aussi un jeune mineur de 17 ans."

Quatre jours plus tard, les autorités roumaines leur annoncent qu'ils seront transférés dans un camp à Bucarest : "Nous avons pris la route dans la matinée, et c'est seulement en arrivant au terminus, que nous avons compris que nous étions à l'aéroport de Bucarest. Ils nous ont mentis." témoignent les uns... La version de S.Y. confirme ces faits : "Le matin du 18 novembre, ils nous ont dit qu'ils allaient nous amener dans un autre camps à Bucarest et ils nous ont fait monter dans un car. Nous sommes arrivées dans la soirée, à l'aéroport."

Les 35 personnes furent forcées de monter dans l'avion. Certains des migrants, en possession de leur pièce d'identité, se voient en refus de demander asile sous ce prétexte. Certains montent dans l'avion. Cinq d'entre eux résistent : Nuri Akman, Lokman Çoşkun, Serbest Derin, le jeune Y.S. et un homme âgé. Y.S. continue : "Malgré le fait que nous leur disions que nous voulions demander asile, ils nous ont mis dans l'avion. Moi et le vieil oncle avions nos cartes d'identité, alors ils nous ont fait monter dans l'avion, en usant de la violence". Souffrant de maladies chroniques, et son état de vieillesse ne lui permettant pas de tenir longtemps, la personne âgée est mise dans l'avion. Quant au jeune Y.S., il dit "Quelqu'un m'a frappé derrière la tête. J'ai perdu connaissance et lorsque j'ai ouvert mes yeux, j'étais dans l'avion".

Nuri Akman, Lokman Çoşkun, Serbest Derin prennent le risque de recevoir les coups et continuent de résister. Dans le même temps, prévenues, leurs nombreux confrères et consœurs, des soutiens, réagissent, communiquent et dénoncent sur les réseaux sociaux, ces pratiques violentes de la Roumanie : demande d'asile en cours, ils ne peuvent être renvoyés en Turquie. Leur expulsion est totalement illégale. Un avocat est dépêché à l'aéroport, mais il n'est pas autorisé à les voir, aucune information ne lui a été donnée... »

Vrije vertaling : "Op 13 november werden na een politieactie in een hotel in de stad Timișoara 50 migrantenvrouwen gearresteerd. De veiligheidstroepen laten hen 6 uur lang voor het hotel wachten, in de kou, met hun handen gebonden op de rug.

Zij worden eerst naar een detentiecentrum in de buurt van Timișoara gebracht, waar zij 2 dagen zullen doorbrengen, zonder voedsel, zonder water. Daarna worden ze overgebracht naar een detentiekamp in Arad. Volgens de getuigenissen van de migranten met wie wij contact hebben kunnen opnemen, "een lange reis met de handen gebonden op de rug", gevolgd door "fouilleringen".

Een jonge Koerdische gedeporteerde, Y.S., getuigt: "Ze brachten ons eerst naar een centrum van Interpol, waar ze ons nog een paar uur in de kou lieten wachten met handboeien om. Daarna zaten we twee dagen zonder voedsel of water. Onze verzoeken om een advocaat werden afgewezen en onze asielaanvragen zaten niet in het systeem. Bovendien bedreigde een vertaler ons door te zeggen "we zullen je vermoorden".

Na twee dagen op deze plaats werden wij overgebracht naar een detentiekamp in de stad Arad. Het was net een gevangenis. Een gebouw met zeer kleine cellen. Daar sloten ze ons op in de cellen, martelden ons met wapenstokken. Het was een onmenselijke behandeling. We konden kinderstemmen horen van de verdiepingen eronder. Er was ook een 17-jarige minderjarige.

Vier dagen later vertelden de Roemeense autoriteiten hun dat zij naar een kamp in Boekarest zouden worden overgebracht: "We vertrokken 's morgens, en pas toen we bij het eindstation aankwamen, beseften we dat we op de luchthaven van Boekarest waren. S.Y.'s versie bevestigt deze feiten: "Op de ochtend van 18

november vertelden ze ons dat ze ons naar een ander kamp in Boekarest zouden brengen en ze zetten ons op een bus. We kwamen 's avonds aan op het vliegveld.

De 35 mensen werden in het vliegtuig gedwongen. Een deel van de migranten, die in het bezit zijn van hun identiteitsdocumenten, wordt onder dit voorwendsel asiel geweigerd. Sommigen van hen stappen op het vliegtuig. Vijf van hen verzetten zich: Nuri Akman, Lokman Çoşkun, Serbest Derin, de jonge Y.S. en een oudere man. Y.S. vervolgt: "Ondanks het feit dat we hen vertelden dat we asiel wilden aanvragen, zetten ze ons op het vliegtuig. Ik en de oude oom hadden onze identiteitskaarten, dus ze zetten ons op het vliegtuig, met geweld. Hij leed aan chronische ziekten en zijn hoge leeftijd liet hem niet toe het nog lang vol te houden.

Wat de jonge Y.S. betreft, hij zegt "Iemand sloeg me op de achterkant van het hoofd. Ik verloor het bewustzijn en toen ik mijn ogen opende, zat ik in het vliegtuig.

Nuri Akman, Lokman Çoşkun, Serbest Derin nemen het risico geraakt te worden en blijven zich verzetten. Tegelijkertijd, gewaarschuwd, reageren hun vele broeders en zusters, aanhangers, communiceren en hekelen op sociale netwerken, deze gewelddadige praktijken van Roemenië: asielaanvraag in behandeling, ze kunnen niet worden teruggestuurd naar Turkije. Hun uitzetting is volstrekt illegaal. Een advocaat is naar de luchthaven gestuurd, maar hij mag ze niet zien, er is hem geen informatie gegeven...

Dit werd nog bevestigd door een team van Duitse, Nederlandse en Zwitserse onderzoekers (InfoMigrants, Violent 'pushbacks' at EU border by masked agents, 7 oktober 2021, <https://www.infomigrants.net/en/post/35580/violent-pushbacks-at-eu-border-by-maskedagents>).

Meer nog, de onderzoekers brachten aan het licht dat, onder andere, de Roemeense overheden hier EU-gelden voor gebruiken. Ze konden de zéér gewelddadige praktijken en mishandelingen van de politie vastleggen en maakten er een documentaire van. De shockerende beelden die in deze documentaire te zien zijn, komen volledig overeen met de verklaringen van mijn cliënt:

"An investigative project by various media organizations reveals that Croatia, Romania, and Greece have been using EU funds to push migrants back across their borders, through violent and illegal tactics.

Evidence gathered by Germany's national broadcaster ARD, Der Spiegel news magazine, a Dutch investigative journalism non-profit organization Lighthouse Reports and a German-language Swiss broadcaster SRF (Swiss Radio and Television) for its Rundschau (news magazine) has filmed Croatian, Romanian, and Greek operatives wearing masks and unmarked uniforms beating and even shooting at asylum seekers during so-called pushback operations at EU external borders.

The collective investigation, which also involved other independent journalists and data specialists from across Europe, reveals that the EU countries have even, in some cases, established infrastructure --such as new roads-- to facilitate these pushback operations which are illegal under EU and international law.

The teams analyzed data and satellite images over the course of eight months. Comparing how pictures of the border changed over that time, as well as verifying police officer's social media posts in uniform and with weapons and masks, and infiltrating racist chat forums in order to "reveal what is really happening at Europe's borders," narrates the journalist who presents the SRF report.

(...)

Other pieces of footage from Romania show border guards undertaking similar pushback operations at the border with Serbia. The team of reporters gathered testimony from men and women who say that they had been violently assaulted during the pushback operation.

The investigation endorses what human rights organizations and journalists have been reporting for several years.

However, it is a charge that Croatian officials for instance continue to deny. "We are carrying out our investigations," Croatian Interior Ministry spokesperson, Marina Mandić, said to ARD.

"If that investigation shows that they are [police] agents, we will of course implement appropriate procedures in accordance with our regulations." Romanian authorities have not yet commented on the report. News agencies reported on October 7 that the Greek Migration Minister Notis Mitarakis "strongly denied" the reports of migrant pushbacks.

On October 7, the Commissioner for Human Rights at the Council of Europe, Europe's largest human rights organization, Dunja Mijatovic tweeted that she found the investigation "shocking."

Uit het last AIDA-verslag van mei 2023 (up to date op 31/12/2022), blijkt dat dit praktijk ongewijzigd is:

"According to the Border Police, interpretation at the border to provide asylum information is still lacking. Asylum seekers complained about ill treatment by Border Police /Gendarmerie officers at the border" (p. 12).

Ten slotte, kunnen wij vaststellen dat de bestreden beslissing tegenstrijdig gemotiveerd is. Zij stelt enerzijds dat de eiser duidelijk de resultaten van de ingediende procedure niet heeft willen afwachten en in Roemenië illegaal en clandestien reisde en anderzijds, verwijst naar het feit dat de eiser wel de intentie zou hebben moeten geuit om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, gelet op de code "1" in de Hit Eurodac.

In het licht van deze factoren is het moeilijk om het standpunt van de DVZ op dit punt te verstaan, en te begrijpen of echt wordt betwist dat verzoekster niet voldoende informatie heeft gekregen, gedwongen werd om stappen te ondernemen en niet de vereiste bijstand heeft gekregen.

3) Onthaalomstandigheden

Over toegang tot een opvangcentrum, stelt de beslissing:

"Het AIDArapport stelt dat verzoekers recht hebben op materiële opvangvoorzieningen vanaf het moment dat zij te kennen geven dat zij een verzoek om internationale bescherming willen indienen, en tot het einde van de procedure en het verblijfsrecht van de betrokkene (blz. 88). De opvangvoorzieningen omvatten opvang in een opvangcentrum, een financiële vergoeding voor eten en kleding, en zakgeld (blz. 89). Roemenië beschikt over zes opvangcentra met in totaal 1100 opvangplaatsen. De meeste verzoekers worden ondergebracht in regionale centra voor opvang en procedures voor asielzoekers, die worden beheerd door het IGI-DAI. Volgens het AIDA rapport hebben er zich nog geen situaties voorgedaan waarbij een persoon geen opvangplaats kreeg door capaciteitsgebrek in de centra (blz. 97). De omstandigheden in de regionale opvangcentra worden gemonitord door onder meer de ombudsman, die de centra regelmatig bezoekt. Er vinden renovatiewerkzaamheden plaats in de opvangcentra en er worden geen ernstige tekortkomingen gemeld wat de opvangomstandigheden in de zes opvangcentra betreft (blz. 98-100). Verzoekers beschikken in ieder centrum over de mogelijkheid om zelf te koken en moeten volgens een beurtrol instaan voor het poetsen van hun kamer, de keuken en de badkamers (blz. 101). We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Roemenië. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Roemeense instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Verzoeken om internationale bescherming worden geregistreerd door het General Inspectorate for Immigration binnen drie dagen indien het verzoek wordt gedaan bij het GI-DAI of binnen zes dagen indien het verzoek bij een andere autoriteit wordt gedaan, zoals de grenspolitie (blz. 29)."

De eiser heeft zelf vastgesteld dat toen hij in Roemenië verplicht werd om zijn vingerafdrukken te geven, werd hij op straat gelaten zonder dat hij toegang zou kunnen krijgen aan opvangstructuur.

Het blijkt dat Roemenië geconfronteerd wordt met een gebrek aan capaciteit. Euractiv (Refugees at the EU borders – status update from Romania, 30 april 2018, <https://www.euractiv.com/section/justice-home-affairs/interview/refugees-at-the-euborders-status-update-from-romania/>) heeft contact opgenomen met de UNHRCR vertegenwoordiger in Roemenië die bevestigt dat de capaciteit beperkt is:

"We received an indication that at the level of the EU, the number of asylum seekers has decreased, even though some individual countries such as Romania have seen an increase in requests. The states do not appear to be better prepared to receive people in need, the reception centres have been harsh criticised for the living conditions they offer, although the situation differs from case to case.

In Romania, according to the local UNHCR representative, Eduardo Yrezabal, the conditions in the reception and transit centres are adequate, but they can only host a limited number of people.

Thus, even though last year the general Inspectorate for migration processed all of the 4,800 asylum requests received—a record number in relation to the country's average of requests per year in the last 14 years—a significant increase of arrivals would be challenging".

Ook Refugee Rights Europe bevestigt deze vrees (Refugee Rights Europe, Romania: Another twist along the Balkan Route, 26 mei 2021, <https://refugee-rights.eu/2021/05/26/romania-another-twist-along-the-balkan-route/>):

"Until recently, the accommodation centres in Romania were in relatively good condition, but the sudden increase of new arrivals turned them into overcrowded and unconditional places.

People are forced to use unclean facilities, some are sleeping on the floor, while it has become common that different categories are mixed together. Flavius Ilioni describes the conditions of the camps as "dramatic", and is worried that the authorities are not doing enough to improve it.

"Conditions are important to motivate people to stay," he claims that by keeping substandard conditions, it is the easiest way for the government to say that people do not want to stay in the country. "Instead of that, they should do more to improve conditions.

My narrative was always – what to do to motivate people to consider Romania. It is a safe country, and when it comes to asylum, Romania can be a possibility."

In 2022, werd de plaats verminderd door renovaties van bepaalde centra, die ondertussen gesloten zijn:

"Renovation works were still pending in Bucharest, in the Vasile Stolnicu regional centre but had been finalised in Timișoara. Due to the renovation work in the Vasile Stolnicu centre (Bucharest) the total capacity of the centres was reduced from 1,100 places to 860 places (790 open places and 70 closed places).

The construction works destined to increase the number of accommodation places in the regional centres of Timișoara and Rădăuți were suspended" (AIDA verslag van mei 2023, p. 13).

Het AIDA-verslag van mei 2023 (up-to-date op 31/12/2022) verwijst evenals naar slechte onthaalomstandigheden en de zeer moeilijke situatie van asielzoekers die van één centrum naar een ander overgebracht worden (ECRE, AIDA Country Report – Romania, Update 2022, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/05/AIDA-RO_2022-Update.pdf.)

Bovendien, is het asielzoekers niet toegestaan om het centrum te verlaten:

"According to the Asylum Act, asylum seekers are not allowed to leave their place of residence without authorisation from IGI-DAI .397 The request to leave the residence has to include the address, the full name of the person with whom the applicant will be staying and the period of time and reasons for his or her

request to leave.³⁹⁸ Authorisation is issued following an individual, objective and impartial assessment. In case IGI-DAI refuses to grant authorisation, its decision shall be motivated.³⁹⁹

The provision of material conditions is subject to the applicant's actual residence in the assigned centre. This is monitored by IGI-DAI through its database. If an applicant leaves the Regional Centre without permission and does not return in 72 hours, IGI-DAI may apply Reduction or Withdrawal of Reception Conditions.

While in previous years, applicants were transferred from Timișoara to other Regional Centres due to limited capacity, starting from April 2022 around 70-80% of asylum seekers were transferred to other centres within two to three days of their arrival. As of June 2022, by order of the general inspector of IGI, all asylum seekers from Timișoara centre were transferred. According to the Director of the Regional Centre of Timișoara and NGO representatives, asylum seekers are not informed beforehand about the transfers. IGIDAI officers jointly with the special police forces/gendarms wake them up on the morning of the transfer.

No problems were reported with regards to the transfer process.

According to the director of Timișoara, food packages were not offered to asylum seekers when they were transferred to other centres in the second half of 2022. An AIDRom representative stated that there were moments when asylum seekers did not receive transfer packages, as there were more than 1,000 asylum applicants transferred in 2022 and only 385 transfer packages foreseen in the implemented project.

According to the AIDRom representative, asylum seekers are informed on the spot by the integration officer and AIDRom representative. When the transfer is conducted, special police forces / riot police / rapid intervention police forces attend. According to AIDRom, they only attend to supervise the transfer process. An information note, written in Romanian and English, is given to the asylum seekers on the day of the transfer. In general, transfers are conducted once a week. AIDRom assists to the transfer procedure and provides them with packages.

[...]

The ITPF Timișoara representatives reported that to discourage Timișoara being an intermediary stop the Border Police jointly with IGI and the Jandarmerie conducted raids twice a day at the usual meeting places of migrants." (pp. 95-96).

Volgens ngo's zijn de levensomstandigheden zeer fel achteruit gegaan tijdens de covid-19 pandemie (Refugee Rights Europe, Romania: Another twist along the Balkan Route, 26 mei 2021, <https://refugee-rights.eu/2021/05/26/romania-another-twist-along-the-balkan-route/>):

"In Timișoara, the city closest to the border with Serbia, it became easy to spot people on the streets since last autumn. According to local activists, in May 2021, at least 300 people were living in the streets of this city. Currently two groups, the NGO Logs Social Initiatives Grup (Logs), and selforganised collective Dreptul la Oraș (The Right to the City) – alongside many locals – are actively involved in providing support for people on the move. Both groups agree that the situation, with the pandemic, and the increase in the number of arrivals, became very difficult, and it is becoming harder to respond to all the needs of the people."

Daarenboven worden migranten geconfronteerd met racisme en discriminatie (USDOS, Romania 2020 Human Rights Report, 30 maart 2021, <https://www.state.gov/wpcontent/uploads/2021/03/ROMANIA-2020-HUMAN-RIGHTS-REPORT.pdf>):

"According to UNHCR, several incidents of harassment, discrimination, and crimes against refugees and migrants were reported throughout the year throughout the country, although most incidents were not reported because of fear, lack of information, inadequate support services, and inefficient redress mechanisms." (pp. 15-16)

"As authorities allow greater numbers of non-EU citizens to live and work in the country, reports of discrimination against migrant workers have become more prevalent. Local residents in Ditrau commune (Harghita County) protested after a local bakery hired two Sri Lankan employees.

The two employees were given other jobs and relocated due to opposition to their presence in the village (p. 37)

"What is happening in Romania, especially at the borders, resembles to the growingly hostile atmosphere towards people on the move in Europe. The violence described by those who survived it, is done almost in the same way all over the EU borders – beatings, humiliation, destruction of property, and push-backs, have become normality for those who are seeking asylum in Europe. Increasingly hostile atmospheres and statements by the local authorities, accompanied and fueled action at the borders. The final result is polarisation of the public, and criminalisation of migration."

(Refugee Rights Europe, Romania: Another twist along the Balkan Route, 26 mei 2021)

Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat verzoekers om internationale bescherming, zoals de eiser, zich in een uiterst precaire situatie bevinden in Roemenië.

4) Conclusie

Kortom, terugzending van verzoeker naar Roemenië zou ontegenzeggelijk het risico inhouden dat hij wordt onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling, in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verweerder, die is overgegaan tot een gedeeltelijke lezing van de informatie waarover hij beschikte en van de recente, publiek beschikbare informatie, heeft zijn zorgvuldigheidsplicht geschonden en zijn beslissing niet naar behoren gemotiveerd, zulks in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en met artikel 62 van de wet van 15 december 1980.

Voor zover verweerder zich ertoe beperkt te verklaren dat verzoeker toegang zal kunnen krijgen tot de internationale beschermingsprocedure, tot de rechter, tot rechtsbijstand en tot de gezondheidszorg, terwijl alle recente bronnen het tegendeel lijken te bevestigen, heeft zij haar beslissing niet naar behoren gemotiveerd, in strijd met het vereiste van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.

Kortom, gelet op de bovengenoemde informatie zijn er "ernstige redenen" om aan te nemen dat de asielprocedure en de voorwaarden voor de opvang van asielzoekers in Roemenië "stelselmatig tekortschieten", hetgeen "een risico van onmenselijke of "vernederende behandeling" inhoudt in geval van terugkeer van de verzoeker naar dat land.

De bestreden beslissing moet worden opgeschort en vervolgens nietig worden verklaard.

2.4.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reël gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich bewust is van haar verplichtingen op dit vlak en op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht. Daarbij is rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker en met in de bestreden beslissing vermelde AIDA-rapport van 2022, geactualiseerd in mei 2023. De verwerende partij heeft weliswaar oog gehad voor de kritische bemerkingen in het rapport, maar is van oordeel dat er geen sprake is van dermate structurele tekortkomingen op het vlak van de opvang en de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dat niet zou kunnen worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat niet kan worden vastgesteld dat personen die in het kader van de Dublin III-verordening aan Roemenië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het komt dan ook aan verzoeker toe om met concrete argumenten aan te tonen dat deze conclusie niet deugdzzaam is. Het gegeven dat hij het niet eens is met het standpunt van de verwerende partij volstaat daartoe niet. Evenmin volstaat het dat hij in algemene bewoordingen stelt dat de verwerende partij slechts is overgegaan tot een gedeeltelijke lezing van de beschikbare informatie. Een verwijzing naar informatie die minder recent is dan deze die de verwerende partij heeft geput uit het meest recente AIDA-rapport is ook niet dienstig.

Verzoeker stelt vooreerst dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat hij de kans kreeg om uitgebreid uit te leggen waarom hij besloot Roemenië te verlaten.

De bestreden beslissing stelt het volgende:

"Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot in België een verzoek voor internationale bescherming in te dienen, hierop antwoordde de betrokkene dat hij sedert Ethiopië al wist dat België een goed land is om werk te zoeken en te studeren.

Er werd de betrokkene vervolgens ook gevraagd of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van de Dublin Verordening zouden rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat Roemenië niet goed is voor vluchtelingen, dat deze er slecht worden behandeld, dat zijn bestemming van bij aanvang België was."

Deze motieven vinden steun in de schriftelijke neerslag van het zogenaamde Dublin-gehoor. Verzoeker brengt op het eerste gezicht geen concrete elementen bij waaruit zou blijken dat hij niet in de gelegenheid zou zijn gesteld om de verklaringen af te leggen die hij wenste af te leggen en dat ze dus niet volledig zouden zijn.

Verzoeker viseert vervolgens het onderstaande motief:

“Dat hij in Roemenië eventueel geconfronteerd werd met dwang en desgevallend geweld door de ordediensten, die in de uitoefening van hun functie betrokkene verhinderden illegaal door te reizen, eventueel arresteerden, dat de leef omstandigheden er eventueel moeilijk waren, wordt door betrokkene niet in die mate concreet gekaderd dat het kan worden gezien als falen van de Roemeense autoriteiten om de integriteit van de persoon te respecteren, betrokkene geeft aan dat hij er geen bescherming wou, het blijkt uit het akkoord van Roemenië ook dat hij de resultaten van een ingediende procedure niet afwachtte, zijn eventuele bezwaren tegen Roemenië kunnen dan ook niet worden beschouwd als een vernederende of onmenselijke behandeling uit hoofde van de Roemeense autoriteiten, noch als een reden om de overdracht niet te laten doorgaan. Er ontstaat geen ernstig en onherstelbaar nadeel door het uitvoeren van een overdracht.”

De Raad stelt vast dat uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker, op de vraag of hij redenen heeft met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die zijn verzet tegen een overdracht zouden rechtvaardigen, slechts in zeer algemene bewoordingen heeft gesteld: *“Roemenië is niet goed voor vluchtelingen, ze behandelen je slecht. Ik wilde van het begin naar België; Ik wil niet naar Oostenrijk of Roemenië”*. Zoals de verwerende partij terecht heeft vastgesteld, heeft verzoeker dit niet geconcretiseerd. Hij heeft op geen enkele manier aangegeven dat hij zelf het slachtoffer zou zijn geworden van geweld of een onmenselijke of vernederende behandeling. In die optiek komt het door verzoeker geviseerde motief zelfs als overtuigend voor, en heeft verzoeker geen belang bij zijn kritiek inzake de tegenstrijdigheid van deze motivering met het motief dat hij een verzoek om internationale bescherming moet hebben ingediend. Dit laatste staat, gelet op de niet-betwiste codering zoals die in de bestreden beslissing wordt geduid, vast. Wat er ook van zij: de vage en algemene verklaringen van verzoeker zijn niet van aard om aan te nemen dat hij een behandeling in strijd met artikel 3 van het VRM heeft moeten ondergaan in Roemenië en evenmin dat hij alsnog een reëel risico loopt op een dergelijke behandeling bij overdracht.

Verzoeker verwijst naar informatie over een schending van het non-refoulementbeginsel, pushbacks en geweld aan de grens met Servië. Echter kan hij zich hier niet dienstig op beroepen. Immers, zoals hiervoor reeds werd aangeraakt, blijkt niet dat hij hiervan het slachtoffer zou zijn geworden. In zijn arrest van 29 februari 2024 oordeelde het Hof van Justitie bovendien dat artikel 3, lid 2, tweede alinea, van de Dublin III-verordening aldus moet worden uitgelegd dat het feit dat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van een derdelander, overgaat tot pushbacks en bewaring aan zijn grensposten van derdelanders die een dergelijk verzoek aan zijn grens wensen in te dienen, op zich niet in de weg staat aan de overdracht van die derdelander aan die lidstaat.

(HvJ, C-392/22, X tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, 29 februari 2024). De thans bestreden beslissing wordt genomen op grond van de vaststelling dat uit vingerafdrukkenonderzoek is gebleken dat verzoeker reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Roemenië enerzijds, en dat de Roemeense autoriteiten uitdrukkelijk akkoord zijn gegaan met een terugname op grond van artikel 18, 1, b van de Dublin III-verordening anderzijds. Zoals dat in de bestreden beslissing wordt gesteld, betekent de aanvaarding door de Roemeense autoriteiten op grond van deze bepaling *“dat het door de betrokkene in Roemenië ingediende verzoek om internationale bescherming nog hangende is. De instanties in Roemenië zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Roemenië in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.”* Verder blijkt uit het administratief dossier, en meer bepaald uit het stuk waarin de Roemeense autoriteiten zich akkoord verklaren met de overdracht van verzoeker, dat zij de verwerende partij verzoeken om hem over te dragen via de internationale luchthaven van Timisoara en dat zij daarvan minstens tien dagen vooraf dienen in kennis te worden gesteld.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker geen informatie bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat verzoekers om internationale bescherming die in toepassing van de voormelde bepaling werden overgedragen aan Roemenië, het slachtoffer werden van een schending van het non-refoulementbeginsel of dat zij niet de voorziene bijstand en opvang zouden verkrijgen in het kader van hun procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Verzoeker betoogt dat, in weerwil van de motivering over de opvangomstandigheden, dat hij, nadat hij in Roemenië verplicht werd om zijn vingerafdrukken te geven, geen toegang kreeg tot de opvangstructuur. De Raad stelt echter vast dat verzoeker daarvan geen enkel gewag heeft gemaakt in het kader van het

Dublin-gehoor, zodat de verwerende partij hiermee geen rekening kon houden. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat “volgens het AIDA-rapport er zich nog geen situaties hebben voorgedaan waarbij een persoon geen opvangplaats kreeg door capaciteitsgebrek in de centra (blz 97)”. De loutere post factumbewering van verzoeker doet daar niet anders over denken.

Voorts, wat de opvangomstandigheden zelf betreft, wordt in de bestreden beslissing rekening gehouden met het feit dat renovatiewerkzaamheden plaats vinden en dat er geen ernstige tekortkomingen worden gemeld wat de opvangomstandigheden in de zes opvangcentra betreft, zoals dat blijkt uit het AIDA-rapport (blz 98-100). Waar verzoeker betoogt dat uit het AIDA-rapport blijkt dat het verzoekers om internationale bescherming niet is toegestaan om het opvangcentrum te verlaten zonder toestemming, moet erop worden gewezen dat die toestemming betrekking heeft op de omstandigheid waar de betrokkene elders wil gaan verblijven voor een bepaalde tijd. Het valt niet in te zien op welke wijze de voorwaarde van toestemming, die erop gericht is te weten waar de betrokkene zich bevindt, enige schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen betekenen. Ook de situatie betreffende de transfer van personen naar een ander opvangcentrum, zoals omschreven in het AIDA-rapport, is niet van de vereiste zwaarwegendheid. Dienaangaande moet in herinnering worden gebracht dat eventuele tekortkomingen in de opvangomstandigheden alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is slechts bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland, nr. C-163/17, §§91-92). Verzoeker maakt op het eerste gezicht niet aannemelijk dat de moeilijkheden die hij eventueel zal tegenkomen deze bijzonder hoge drempel bereikt.

Waar verzoeker informatie aanhaalt om te stellen dat migranten worden geconfronteerd met racisme en discriminatie, moet erop worden gewezen dat hiermee rekening wordt gehouden in de bestreden beslissing:

“We merken op dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid en dat betrokkene geen concrete elementen meegaf waarom juist in België minder sprake zou zijn van racisme in vergelijking met Roemenië. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft te concluderen dat de Roemeense autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Roemenië. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Roemeense autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie.

Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Roemeense bevolking geen voorstander is van de onbeperkte opvang van vluchtelingen of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Roemeense bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen en dat de Roemeense overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Roemeense grondgebied verblijven.”

Verzoeker toont niet aan dat dit kennelijk onredelijk is of onzorgvuldig, en evenmin dat hij omwille van racisme, xenofobie of discriminatie zal terechtkomen in een situatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op wat voorafgaat, blijkt niet dat de gemachtigde op onzorgvuldige of ondeugdelijk gemotiveerde wijze heeft besloten dat de overdracht aan Roemenië geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen.

Het middel, dat niet verder reikt dan hetgeen hiervoor werd besproken is, voor zover ontvankelijk, niet ernstig.

2.5. Uit het voorgaande blijkt dat het middel gesteund op de schending artikel 3 van het EVRM niet ernstig is. Hieruit volgt dat niet is voldaan aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

F. BROUCKE, Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

A. WIJNANTS